

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Is exemplo docuit Legatos non debere accipere munera. Ministorum Romanæ Ecclesiæ mos tum erat nihil porsùs accipere ab his quorum negotium pendebat, non tamen omnium, sed illorum duntaxat qui ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Apud Barrem. ad an. 1059. §. 43. Vide etiam Joannem monachum in vita Petri Damiani cap. 16.

ricis, quia jebant non debere Ambrosianam Ecclesiam Romanis legibus subjacere, nullamque judicandi vel disponendi vim Romano Pontifici in illa sede competere, nimis indignum esse ut quæ sub progenitoribus eorum semper extiterat libera, ad confusionis eorum opprobrium nunc alteri foret Ecclesie subjecta. Auxit hanc indignationem ordo confessus in synodo servatus, cui præfuit Petrus Legatus, ad dexteram habens Anselmum Episcopum Lucensem, ad sinistram verò Guidonem Archiepiscopum Mediolanensem. Et tamen ista tentabantur ab homine sanctissimo & modestissimo, & qui ista agere ausus non esset, nisi ea fuisset seculi illius disciplina.

In Damiani epist. 31. cap. 4.

V I. Ista pramittenda erant ut veniremus ad narrationem magni exempli ab eo tum editi. Ea est auctoritas cui contradici non possit. Rem quippe ad se pertinentem scripsit ipse Petrus Damiani in epistola ad Dominicum Loricatum eiusque fratres: *Dico vobis quid mihi nuper acciderit. Mediolanensem urbem Domini Nicolai Pape legatione functus adivi. Ibi dum essem, Abbas sancti Simpliciani vasculum mihi argentum loco muneris misit. Quod dum oblatum repente vidissem, primò quidem aspernatus abhorui, & cur ille mihi manus offerret subtiliter inquiri. Suspiciatus quippe sum quod negotium fortassis haberet, atque ideo anticipando præveniens, muneribus occuparet. Mos quippe est apud nos, ministros videlicet apostolicæ sedis, ab his quorum negotium pendet nihil prorsus accipere, ab his autem qui omnino quieti sunt, si dare voluerint, non abicere. Et hæc regula non omnium nostrum, sed illorum duntaxat est qui meliusculè se ab aviditate custodiunt. Quid plura? Convenitur ad commune colloquium, cur donum sit largitus inquiritur, utrum causam habeat sciscitatur. Addit deinde Petrus manifestè paruisse hoc munus ab Abbate datum esse amicitie tantum causa, multas porro contradictiones passum esse se in conscientia sua propter munus acceptum, denique temperamentum excogitasse quo, cum alter recipere noller datum, munus retineret, & cupiditatis suæ turpitudinem, ut loquitur vir sanctus, palliaret. Verum cum nec sic conquiesceret mens ejus, ex eremo, quò se receperat, rixam mentis suæ ultra non perferens, Abbati illi munus suum remittere studuit, certus se contra sordes munerum jam cautiùs vigilaturum.*

V I I. Sequens seculum plurima bona exempla protulit. Initium autem faciendum est à Gonone Episcopo Prænestino, quem legatione apostolicæ sedis in Gallia ornatum fuisse avo Callisti secundi constat. Laudat illum Hildebertus Archiepiscopus Turo-nensis ob ceteras quidem virtutes ejus, sed

Tom. II.

ob eam in primis causam quòd integer esset inter munera, id est, quòd flecti se non sinneret muneribus. Hæc sunt ejus verba ex epistola x l v. ad hunc Legatum data: *Zelum legis habes; quem tamen tibi cathedra non contulit, sed apud te invenit. Id ostendunt commissa tibi Ecclesie negotia, quæ pariter & inter minas intrepidus & integer inter munera sub capitis discrimine peregristi. Admonet deinde illum ut in proposito perseveret, nè se muneribus præstet obnoxium: Perseveres oro, inquit, nec aliquando patiaris ut illud purissimum bonæ conscientie tuæ argentum cujuslibet muneris scoria decolorer. Venturus est Sathanas ad te, qui tentet te, qui dicat: Hæc omnia tibi dabo, si procidens adoraveris me. Sed, si bene novi te, sic responsurus es tentanti: Vade retro Sathana.* Hæc Hildebertus, satis innuens raram fuisse abstinentiam illam in Legato sedis apostolicæ, existimans insuper ejus momenti ejusque periculi rem esse ut non immerito admonendus esset Legatus ne se munerum oblatione frangi sineret.

V I I I. Sed o mihi locum suavem, inquit sanctus Bernardus, ubi incidit occasio memorandi & nominandi suavisissimi odoris virum, Episcopum loquor Carnotensem Gaufridum, qui legationem in partibus Aquitaniae propriis sumptibus strenuè administravit, idque annos plures. Rem loquor quam vidi ipse. Eram cum eo in terra illa, cum à quodam Presbytero presentatus illi est piscis quem vulgò vocant sturjonem. Percunctatus Legatus quanti venerit, Non accipio, inquit, nisi receperis pretium. & resignavit solidos quinque invito & verecundo. Item cum essemus in quodam oppido, domina illius oppidi obtulit ei pro devotione cum mantergio duas vel tres paropsides pulchras, ligneas tamen: quas aliquandiu intuens homo scrupulose conscientie, laudavit eas, sed non acquievit accipere. Quando argenteas recepisset qui ligneas refutavit? Perstringit ista Ioannes Saresberien-sis, auctore usus sancto Bernardo, his verbis: *Taceo quòd venerabilis pater Gaufridus Carnotensis, Legatus Aquitaniae, provincialium munera non recepit, nisi in causa esculenti & poculenti, & hoc cum summa frugalitate, sed omnia quæ in xeniorum ratione offerebantur, ut stercora contemnebat. Testatur sanctus Clavevallensis quòd piscem quem vulgò sturjonem dicunt, à devoto quodam legationis suæ Clerico gratis accipere noluit, nec antè acquievit offerentis improbitati quam ei pro admissa pretium numeraret. Fuit autem Gaufridus Legatus in Aquitania sub Innocentio II.*

ut supra vidimus.

I X. Ejusdem Innocentij ætas protulit alium virum memorabilem dignumque habitum cui idem sanctus Bernardus elogium poneret. Fuis is Martinus Presbyter Card-

X

S. Bernard. lib. 41 de consider. c. 5.

Ioan. Saresb. lib. 5. policrat. c. 130.

Vide supra cap. 44. §. 11.